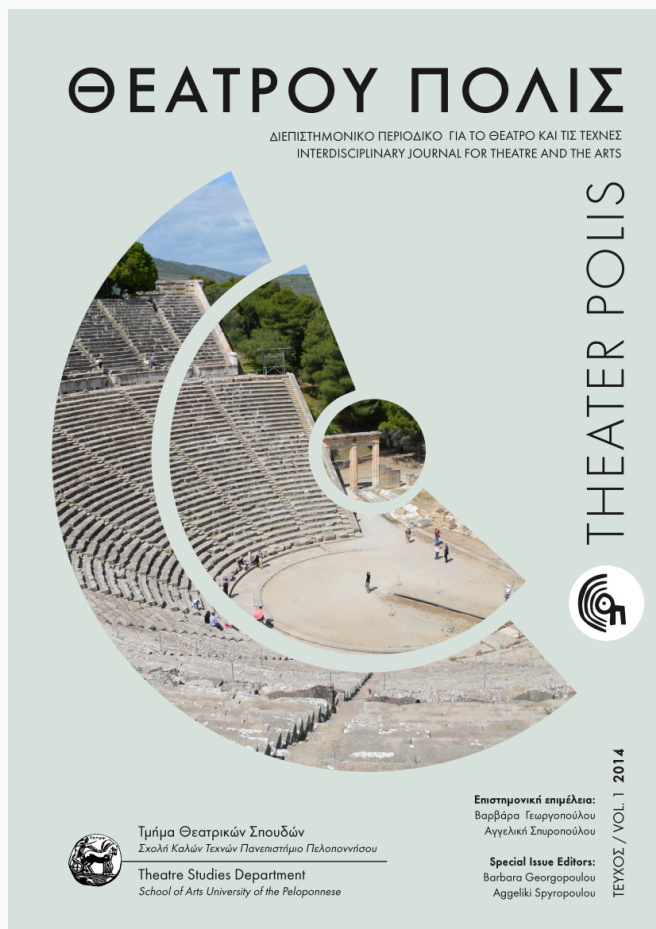

Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες

Τεύχος 1 (2014) ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

«Ο ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΣ» μονόπρακτο

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΣΤΑΪΚΟΣ Α. (2023). «Ο ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΣ» μονόπρακτο. *Θεάτρου Πόλις. Διεπιστημονικό περιοδικό για το θέατρο και τις τέχνες*, 172–181. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/theatropolis/article/view/34571>

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

«Ο ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΣ»
Μονόλογος

Πώς ξεκίνησε η συγγραφή του *Παλιάνθρωπου* και πώς δεν ολοκληρώθηκε.

Δύο αγαπημένοι φίλοι και συνεργάτες μου στη Ναπολεονία (2007), οι ηθοποιοί Έλενα Χατζηαυξέντη και Μάνος Βακούσης, επιθυμούσαν, όσο και εγώ να ξαναβρεθούμε σε συνθήκες εκτάκτου ανάγκης, θεατρικής.

Χρειαζόταν όμως η κατάλληλη ευκαιρία, η ειδική κατάσταση, το γεγονός που θα μας πρόσφερε την έμπνευση. Η κατάσταση του θηρίου που παραμονεύει το θήραμα. Ο,τιδήποτε ίσως δύναται να θεατροποιηθεί. Το γεγονός ήταν η πρόσκλησή μου από την Ε.Χ. στις πτυχιακές εξετάσεις της στο Ωδείο, όπου θα τραγουδούσε κάποιες άριες. Και τραγούδησε. Και ακαριαίως ξεκίνησα κι εγώ να τραγουδώ. Οι πρώτες συναντήσεις μας απέφεραν κάποιες σκηνές. Κι ενώ ο κορμός, η πλοκή και οι χαρακτήρες έτειναν να λάβουν το σχήμα τους, πάνω στη γλύκα, λίγο πριν από την ολοκλήρωση, οι ανάγκες του θεάτρου και της ζωής, μας χώρισαν. Η Ε.Χ. τράβηξε για την Κύπρο, την πατρίδα της να επιδείξει τα πλούσια χαρίσματά της και ο Μ.Β. στο Εθνικό, όσο και στο ελεύθερο θέατρο να επιδείξει τα δικά του. Ο Παλιάνθρωπος μπορεί να τους περιμένει και μόνον αυτούς. Είναι δικός τους.

Α. Σ.

Αντρέας Στάϊκος

«Ο παλιάνθρωπος» 2014

Ένας άνδρας

I. Την είχα χειροκροτήσει τη Νανά.

Την είχα χειροκροτήσει περισσότερο από τους υπολοίπους, πολλούς παρισταμένους.

Κι όταν τα χειροκροτήματα των άλλων εκόπασαν, τα δικά μου συνεχίζονταν. Χειροκροτούσα μόνος. Οι υπόλοιποι, οι πολλοί παριστάμενοι έστρεψαν προς το μέρος μου. Ήμουν ο στόχος τους, ο στόχος της γενικής θυμηδίας. Αντί να σιγήσω, αντί να αποκρύψω τον ενθουσιασμό και την προχωρημένη ηλικία μου, εγώ πείσμως, τυφλώθηκα, εξευτελίστηκα, συνέχισα να χειροκροτώ. Και, και, σύμπασα η αίθουσα, οι υπόλοιποι, οι πολλοί παριστάμενοι χειροκροτούσαν εμένα και γελούσαν, τρανταχτά γελούσαν. Ήμουν ο περίγελως, ο αποδέκτης μίας φρενίτιδας χειροκροτημάτων και γέλιων.

Όποιος ερωτεύεται λοιπόν, εξευτελίζεται; αναρωτήθηκα με τρόμο!

Την είχα χειροκροτήσει τη Νανά!

Την είχα ακούσει και την είχα δει να τραγουδά για πρώτη φορά, και αλίμονο μου όχι και τελευταία, πριν από ένα χρόνο στο Ωδείο, τελειόφοιτη μαθήτρια.

Πήγα κι εγώ, ανύποπτος, η μοίρα δεν προειδοποιεί ποτέ, να παρακολουθήσω τις εξετάσεις, όπου θα τραγουδούσε η κόρη μου, η Αθηνά, συμμαθήτρια της Νανάς.

Ήμουν βεβαίως θύμα της τύχης. Πρώτη φορά, ικανοποίησα την επιθυμία της Αθηνάς να την ακούσω να τραγουδά. Δεν είχα πατήσει στο Ωδείο για πέντε ολόκληρα χρόνια, τα πέντε χρόνια των μουσικών σπουδών της. Για τις σπουδές και τις επιδόσεις της φρόντιζε η μητέρα της. Το βράδυ όμως, των εξετάσεων, μιά πνευμονία της πεθεράς μου, ανάγκασε τη γυναίκα μου να σπεύσει στο πλευρό της μητέρας της. Έτσι βρέθηκα εγώ στο Ωδείο για να εκπροσωπήσω την οικογένεια.

Κρατούσα μιά μεγάλη ανθοδέσμη με τριαντάφυλλα κόκκινα για να την προσφέρω στην κόρη μου, την πολυαγαπημένη μου κόρη, που ειλικρινώς, δεν τραγούδησε διόλου άσχημα. Όμως ο άθλιος, ο πανάθλιος πατέρας, πρόσφερα την ανθοδέσμη στη Νανά.

Δεν είχα καταλάβει τι έκανα. Κάτι, δεν ξέρω τι, με είχε τυφλώσει.

Η Αθηνά ήταν η μόνη από όλα τα κορίτσια που τραγούδησαν, που στο τέλος έφυγε με σκυμμένο το κεφάλι, χωρίς ένα λουλούδι στα χέρια της. Άσπλαχνε πατέρα, σκεφτόμουν για τον εαυτό μου. Άσπλαχνος ναι, άδικος όχι. Είχα προσφέρει τα λουλούδια στην καλύτερη, που βέβαια δεν είχε ανάγκη τα λουλούδια μου, διότι είχε πνιγεί από τα λουλούδια των θαυμαστών της. Βουνά σχημάτιζαν γύρω της τα λουλούδια. Είμαι βέβαιος πώς δεν έδωσε καμμία σημασία στα λουλούδια μου. Δεν έδωσε καμμία σημασία στην παρουσία μου.

Έτσι βύθισα στη δυστυχία την Αθηνά, το μικρό μου κοριτσάκι, που τόσο πολύ το αγαπούσα. Η Αθηνά πικράθηκε πολύ, γιατί κι εκείνη με αγαπούσε πολύ. Κι όσο η Νανά δεν έδωσε σημασία στα λουλούδια μου, η φτωχή μου η Αθηνά έδωσε μεγάλη σημασία στην αδιαφορία μου, και με πόνο ψυχής εγκατέλειψε το τραγούδι.

Η Αθηνά, το μικρό μου κοριτσάκι. Παλαιά, ήταν δεν ήταν τεσσάρων χρόνων, την ρωτούσαν: «Τι θα γίνεις Αθηνούλα, όταν μεγαλώσεις;» Κι η Αθηνούλα, η καλή μου, η αθώα Αθηνούλα απαντούσε: «Τραγουδίστρια».

Συγνώμη, Αθηνά, συγνώμη... συγνώμη.

- II. Δύο μήνες μετά τις εξετάσεις στο Ωδείο, περί τα τέλη του καταραμένου εκείνου Ιουλίου, κατόρθωσα να μάθω τη διεύθυνση της Νανάς.

Έπειτα από πολλούς δισταγμούς, παλινωδίες
παλινδρομήσεις και αναβολές

που σχετίζονταν με τις ενοχές μου, απέναντι στη γυναίκα και κυρίως απέναντι στην κόρη μου, όπως και με την περιφρούρηση της αξιοπρέπειας και του ανδρισμού μου που κινδύνευαν να καταρρακωθούν αμετακλήτως από την πιθανότατη απόρριψη μου από τη Νανά, κατόρθωσα να αποσπάσω, με επαίσχυντο τρόπο, τη διεύθυνση του μελλοντικού μου σφαγέως! Βεβαίως δεν θα ζητούσα από την ταπεινωμένη κόρη μου, τη διεύθυνση της συμμαθήτριάς της! Κατέφυγα στον τόπο του εγκλήματος, στο ίδιο το Ωδείο, όπου πριν από δύο μήνες είχα πρωτοαντικρύσει τη θεά, όπου η

γελοιότητα μου είχε λάμψει, όπου η γελοιότητα μου είχε χειροκροτηθεί περισσότερο και από τη Νανά. Η ντροπή και ο φόβος μην τυχόν και προδοθούν τα άνομα σχέδια μου με σταμάτησαν, έως ότου μία νέα γελοιότητα με έβγαλε από το αδιέξοδο. Για να μη με αναγνωρίσουν και γελοιοποιηθώ στο Ωδείο, γελοιοποιήθηκα στα μάτια της γυναίκας μου και ακόμη χειρότερα, γελοιοποιήθηκα στα μάτια του κουρέα μου. Έβαψα τα μαλλιά μου ξανθά και άφησα μουστάκι... ξανθό βεβαίως βεβαίως. Ο απόλυτος εξευτελισμός! Η άκρα ταπείνωσις! Δεν χρειάζονται περισσότερα λόγια για να περιγράψουν την αντίδραση της γυναίκας μου. Μια φράση της μόνο θα επαναλάβω, μόνο μία, μία αληθινή μαχαιριά που ακόμη και σήμερα, δύο χρόνια μετά τον χωρισμό μας ματώνει την καρδιά μου. Άκουσον άκουσον τι μου είπε: «Τώρα το κατάλαβα. Είκοσι ολόκληρα χρόνια, είκοσι χρόνια γάμου, δεν είχα καταλάβει πως είχα παντρευτεί μία ξανθιά!» (Βαθύς αναστεναγμός). Τι έβαλε στο μυαλό της η δύσμοιρη γυναίκα. Πώς να φανταστεί, η δύστυχη, ότι δεν έγινα ξανθός για ό, τι εκείνη νόμιζε! Πώς να της εξηγούσα ό, τι έγινα ξανθός λόγω του ανδρισμού μου! Αν και τα ξανθά μαλλιά διήρκησαν μόνο δύο ημέρες -τον απαιτούμενο ελάχιστο χρόνο για να εκπληρώσουν το σκοπό τους- ήταν, ευτυχώς ή δυστυχώς μία από τις αιτίες του διαζυγίου μας!

Και στο Ωδείο, τι συνέβη στο Ωδείο;

- Εδώ σπούδαζε κάποια Νανά Σαββίδη;
- Μάλιστα κύριε, απάντησε η ξανθιά γραμματεύς.
- Θα μπορούσα να έχω τη διεύθυνση της; Την ρώτησα.
- Δεν μπορώ να δώσω τη διεύθυνση της σ' έναν άγνωστο, μου είπε.
- Είμαι ο θεός της, την κατακεραύνωσα. Ο αδελφός της μητέρας της.
- Και δεν γνωρίζετε τη διεύθυνση της αδελφής σας; Απόρησε.
- Περί αυτού πρόκειται. Τη διεύθυνση της αδελφής μου αναζητώ, απάντησα με ετοιμότητα και τρεμούλα. Ζούσα χρόνια στην Αυστραλία. Δεν είχα τακτική αλληλογραφία μαζί της. Ίσως να μετακόμισαν. Έχω χάσει τα ίχνη της. Ήξερα μόνο πως η ανηψιά μου, κάποια χρόνια τώρα, σπούδαζε τραγούδι σ' αυτό εδώ το Ωδείο.

Ευτυχώς ή δυστυχώς όπως απεδείχθη, η γραμματεύς δεν είχε διάθεση να συνεχίσει την ανάκριση και, και μου έδωσε τη διεύθυνση της μάγισσας. Αχ, γιατί, γιατί να μου τη δώσει; Γιατί, γιατί, όλοι ακόμη και μία ξανθιά, μία γραμματεύς Ωδείου, να θέλει το κακό και την καταστροφή μου;

III. Τη διεύθυνση της την είχα. Τη Νανά όμως δεν την είχα, και ίσως δεν θα την έχω ποτέ, ακόμη κι αν νομίζω πως την έχω, αν τα πράγματα, στην καλύτερη περίπτωση, κυλήσουν κατ' ευχήν.

Ποια θα είναι η συνέχεια; Να της γράψω μια επιστολή; Τί να της γράψω;

Αν δεν μου απαντήσει; Αλλά γιατί να μη μου απαντήσει; Επειδή, εκ των προτέρων, με απορρίπτει ή επειδή θα θέσει σε δοκιμασία την επιμονή, τον ζήλο και τη σταθερότητα των αισθημάτων μου περιμένοντας μιά δεύτερη επιστολή; Θα κολακευτεί; Θα ενοχληθεί; Κι αν μου απαντήσει; Τί θα μου απαντήσει; Τί θα της ανταπαντήσω; Κι όταν με συναντήσει τί θα κάνει; Θα ριγήσει; Τί είδους ρίγος θα την διαπεράσει; Το ρίγος του έρωτος, το επονομαζόμενο σκίρτημα ή το ρίγος της αποστροφής, το επονομαζόμενον ανατριχίλα; Και η διαφορά της ηλικίας μας; Θα μπορούσα να είμαι πατέρας της εφόσον είμαι ο πατέρας της συμμαθήτριάς της. Κάθε καθυστέρηση όμως, δεν θα αύξανε δραματικά τη διαφορά της ηλικίας μας; Κι αν είναι ερωτευμένη, όπως είναι φυσικό, με κάποιον άλλο; Με κάποιον πραγματικά νέο, πραγματικά ωραίο, πραγματικά πλούσιο; Εμένα θα περίμενε για να ερωτευτεί; Εμένα, τον σχεδόν νέο, τον σχεδόν ωραίο, τον σχεδόν πλούσιο; Αλίμονο! Όταν μπλέξεις ή νομίζεις πως έχεις μπλέξει με μία γυναίκα σαν τη Νανά, το πιθανότερο είναι να μη γευτείς τον έρωτα της αλλά σίγουρα γίνεσαι φιλόσοφος. Οι ερωτευμένοι, σχεδόν πάντα, κάποια ημέρα παύουν να είναι ερωτευμένοι. Η γυναίκα μου κι εγώ ερωτευμένοι δεν είμασταν κάποτε; Αν η Νανά είναι σήμερα ερωτευμένη με κάποιον, αύριο θα είναι ερωτευμένη με κάποιον άλλο. Αυτός ο άλλος γιατί να μην είμαι εγώ; Δεν έχω κι εγώ κάποιες πιθανότητες; Δεν πάνε κι έρχονται οι έρωτες; Επειδή η Νανά είναι ερωτευμένη με άλλον εγώ δεν θα διεκδικήσω τα δικαιώματά μου; Θα εξαφανιστώ; Αν εξαφανιζόμουν θα της αφαιρούσα το δικαίωμα να γνωρίσει την ύπαρξη μου, την ξεχωριστή ύπαρξη μου, θα της αφαιρούσα το δικαίωμα να με συγκρίνει με τον νεότερο, ωραιότερο και πλουσιότερο εραστή της, και θα της αφαιρούσα το δικαίωμα να με προτιμήσει. Δεν, δεν έχω το δικαίωμα να της αφαιρέσω το δικαίωμα να με λατρεύει. Ο τολμών νικά ή ο τολμών ηττάται. Ούτως ή άλλως οφείλω να τολμήσω, να τολμήσω.

Θα της γράψω.

IV. Έπειτα από κάποιες ημέρες, βρέθηκα στο παντοπωλείο της γειτονιάς, να ψωνίσω λίγα πράγματα για το σπίτι. Όσο έδινα τις παραγγελίες μου με γυρισμένες τις πλάτες προς την είσοδο του καταστήματος, πίσω μου, δύο γυναίκες τις γειτονιάς είχαν πιάσει την κουβέντα.

- Το έμαθες;
- Τι;
- Η κυρία Κωνσταντινίδου χωρίζει!
- Η Κωνσταντινίδου χωρίζει απ' τον Κωνσταντινίδη;
- Μάλιστα! Η Κωνσταντινίδου χωρίζει απ' τον Κωνσταντινίδη!
Ο Κωνσταντινίδης βεβαίως είμαι εγώ.

Δεν χρειάστηκε να στήσω αυτί. Το παντοπωλείο, ως άλλη λυρική σκηνή ή αίθουσα ωδείου –το μυαλό μου πάντα στα ωδεία ταξιδεύει- το παντοπωλείο είχε άριστη ακουστική. Χρειάστηκε βέβαια να παρατείνω τις παραγγελίες και τα ψώνια για να ακούσω και το φινάλε της ατιτλοφόρητης όπερας στην οποία πρωταγωνιστούσα.

- Έπειτα από είκοσι χρόνια γάμου!
- Μια τόσο ευτυχισμένη οικογένεια!
- Αχ! Μηδένα πρό του τέλους μακάριζε.
- Τον παλιάνθρωπο!

Παρακολουθούσα τη συζήτηση τους με ενδιαφέρον αμείωτο, ενώ ταυτόχρονα, για να την διαιωνίσω, για να κρατήσει πολύ, ηδονικά και βασανιστικά πολύ, είχα πέσει με τα μούτρα στις, δόξα τω θεώ, άπειρες γραβιέρες. 200 γραμμάρια από την κάθε μία. Ανεξάντλητες οι γειτόνισσες, ανεξάντλητες κι οι γραβιέρες. Τί Κρήτης, τί Νάξου, τι Τήνου, Αμφιλοχίας, Άρτας, Ελασσώνας. Κι όταν άπασες οι γραβιέρες εξαντλήθηκαν, εστράφην προς τα αλλαντικά.

- Λένε, ότι τις αφήνει νηστικές.
- Τον παλιάνθρωπο.
- Άφησε γυναίκα και κόρη επί ξύλου κρεμάμενες.
- Τον παλιάνθρωπο.
- Πούλησε, λένε και το φαρμακείο του.
- Τον παλιάνθρωπο.
- Λένε πως τον ξεμύαλισε μια τραγουδίστρια.

Όταν η λέξη παλιάνθρωπος ακούστηκε 22 φορές, τελείωσαν τα ψώνια

μου, τελείωσαν, τελείως τελείωσαν τα χρήματα στην τσέπη μου, τελείωσαν και

οι δύο κυρίες την όπερα τους. Τώρα όμως η όπερα είχε τίτλο: «Ο παλιάνθρωπος».

Αυτή ήταν η ιστορία του παντοπωλείου.

Ό, τι ειπώθηκε από τις δύο γυναίκες, αποδείχτηκε πως ήταν η καθαρή αλήθεια. Διότι η γυναίκα μου, ακόμη δεν είχε προλάβει να με διώξει από το σπίτι. Ήταν όμως θέμα ημερών. Σε πέντε ημέρες θα με έδιωχνε!

Όσο για την τραγουδίστρια, βεβαίως και με είχε ξεμυαλίσει, αλλά εν αγνοία της. Θα με ξεμυάλιζε, εν γνώσει της, έπειτα από πολλές περιπέτειες.

Κι η γειτονιά μας! Τί θαύμα! Μαθαίνεις από τη γειτονιά τι θα σου συμβεί στο μέλλον.

V. Της έγραφα την πρώτη επιστολή.

Ίδου η απάντηση της: «Άγνωστε κύριε, σας υπόσχομαι ότι θα παραμείνετε άγνωστος. Νανά»

Η απάντηση της στη δεύτερη επιστολή μου: «Κύριε, με αγαπούν πολλοί, πάρα πολλοί άνδρες και δεν επιθυμώ να προστεθείτε κι εσείς.»

Στην τρίτη επιστολή, μου απάντησε: «Κύριε είσθε αφελής. Πώς θα μπορούσα να συγκινηθώ από τα λόγια σας, όταν καθημερινώς τα λαμβάνω, τα ίδια και τα ίδια, απaráλλακτα σε δεκάδες αντίγραφα. Μόνον ο γραφικός χαρακτήρας διαφέρει. Με εκπλήσσετε και εσείς και το ανδρικό, το ισχυρό φύλο γενικότερα, για την πληκτική σας ομοιομορφία και την κοινοτοπία σας. Ω άνδρες Αθηναίοι, τι σας συμβαίνει; Συμπεραίνω ότι για να εκφράζετε γραπτώς τον έρωτα σας αντιγράφοντας ο ένας τον άλλον, και πρακτικώς παρομοίως θα εκφράζεσθε. Έχω βαρεθεί, κύριοι, ο σημερινός να αντιγράφει λέξει τε και σώματι τον χθεσινό κι ο αυριανός να αντιγράφει τον σημερινό. Και, κύριοι, σας συμβουλεύω, αντί να προσπαθείτε ματαίως να κατακτήσετε μία γυναίκα, προσπαθείστε να ανακτήσετε την χαμένη αξιοπρέπεια σας.»

VI. Η τέταρτη και τελευταία επιστολή μου προς τη Νανά:

«Νανά, έχετε δίκιο να έχετε κατατάξει τις επιστολές μου στο σωρό των επιστολών που λαμβάνετε καθημερινά και χίλιες φορές δίκιο να τις πετάτε στο καλάθι των αχρήστων.

Χωρίς να υποτιμώ τις προθέσεις των άλλων επιστολογράφων, σας εξομολογούμαι πως είμαι ο πρώτος, πριν από σας, πριν ακόμη σας τις αποστείλω, που παραδέχομαι τη θλιβερή τους κοινοτοπία και

την ακόμη πιο θλιβερή ομοιομορφία τους με τις επιστολές των υπολοίπων θαυμαστών σας. Πράγματι, Νανά οι επιστολές μου είναι ανούσιες, βαρετές, τετριμμένες, αναμενόμενες. Σας υποτίμησα. Συγγνώμη. Κυρίως υποτίμησα τον εαυτό μου. Αλλά ήταν ο μόνος, ο πιο απλός τρόπος να επικοινωνήσει μαζί σας. Τι άλλο θα μπορούσα να πράξω; Πώς θα γνωρίζατε την ύπαρξη μου; Είναι φανερό πως ακόμη κι αν ήμουν συγγραφέας, ακόμη κι αν διέθετα το χάρισμα να επιλέγω τις πιο κατάλληλες για την περίπτωση λέξεις και να χειρίζομαι δεξιοτεχνικώς και ταχυδακτυλογρικώς τις φράσεις, δεν θα μπορούσα να σας συγκινήσω. Έχοντας επίγνωση, Νανά, ότι η πλούσια γλώσσα μας, πόσο μάλλον η φτωχή δική μου γλώσσα, αδυνατεί να εκφράσει τα αισθήματα που μόνον εσείς, Νανά, μπορείτε να εμπνεύσετε, αποφάσισα να διακόψω την αλληλογραφία μας. Αυτή θα είναι η τελευταία επιστολή μου. Καθώς όμως το πάθος μου να σας γνωρίσω και να με γνωρίσετε παραμένει άσβεστο και η πρόθεση μου να συνδράμω στην επιτυχία και τη δόξα σας είναι αμετάκλητη -παρά τις περιφρονητικές απαντήσεις σας- σας ικετεύω Νανά, σας ικετεύω να καταδεχτείτε να χάσετε ένα μόνο πεντάλεπτο, ένα φτωχό πεντάλεπτο από τον πολύτιμο χρόνο σας, να καταδεχτείτε να με γνωρίσετε, καταδεχτείτε να μου ρίξετε, έστω κι αφ' υψηλού ένα βλέμμα φευγαλέο. Αν δεν καταδεχτείτε να με συναντήσετε, ίσως η μοίρα να μας παίξει το πιο άσχημο παιχνίδι. Ίσως δεν θα συναντηθούν ποτέ, δύο άνθρωποι που έπρεπε οπωσδήποτε, και μόνον αυτοί να συναντηθούν.

VII. *Ιδού η απάντηση της Νανάς:*

«Κύριε, το περιεχόμενο και το ύφος της τελευταίας επιστολής σας με εξέπληξαν ευχάριστα. Τι περιμένατε, κύριε; Να δυσανασχετήσω εναντίον σας, να σας απορρίψω και να σας καταδικάσω για αν εκφραστείτε επιτέλους, όπως τόσο θαυμάσια μπορείτε να εκφράζεσθε;»

Ευτυχία! Ευτυχία! Δεν θα την αντέξω τόσην ευτυχία! Μου χρειάζεται, μου χρειάζεται λίγος χρόνος, λίγος χρόνος για να, για να αντέξω το βάρος, το βάρος της ευτυχίας!

«...για να εκφραστείτε επιτέλους, όπως τόσο θαυμάσια μπορείτε να εκφράζεσθε, διακριτικά, ειλικρινά και αυθόρμητα! Τι άλλο να περιμένει μια γυναίκα από έναν άνδρα;»

Τι άλλο να περιμένει; Τι άλλο; Εμένα! Αχ θεά μου, μη μου χαρίζεις την ευτυχία τόσο απότομα! Πώς θα αντέξω την ευτυχία μου;

Δεν είχα, δεν είχα προετοιμαστεί. Είναι θαύμα, ένα θαύμα που δεν έχω πέσει ακόμα ξερός!

«Σας ομολογώ ότι πρώτη φορά λαμβάνω μία επιστολή, ένα μήνυμα, ένα σημάδι εξ' ουρανού, ας το πείτε όπως θέλετε, που με συγκίνησε τόσο βαθιά.»

Σημάδι εξ' ουρανού; Σημάδι εξ' ουρανού. Η θεά, η θεά! Μόνο μια θεά μπορεί να διακρίνει ένα σημάδι εξ' ουρανού. Θεά μου, θεά μου με πεθαίνεις, μη με πεθαίνεις. Δώσε μου λίγο καιρό, λίγο καιρό να σε χαρώ μια στιγμή κι έπειτα ας πεθάνω.

«Ίσως να έχετε δίκιο. Αν δεν συναντηθούμε, η μοίρα ίσως να μας παίξει το πιο άσχημο παιχνίδι. Ίσως δεν θα συναντηθούν ποτέ, δύο άνθρωποι που έπρεπε οπωσδήποτε, και μόνον αυτοί να συναντηθούν.»

Δεν το πιστεύω. Να συναντηθούμε; Δεν το πιστεύω. Η θεά λέει να συναντηθούμε. Θα συναντηθούμε οπωσδήποτε. Αχ θεά μου, συμβαίνουν όλα τόσο απότομα. Αχ θεά μου, με πεθαίνεις, μη με πεθαίνεις, περίμενε λίγο.

«Ένας άνδρας που εκφράζει τα συναισθήματα του με τόση ευγένεια, πρέπει να είναι ένας αξιολάτρευτος άνδρας.»

Αξιολάτρευτος άνδρας! Δεν με έχουν πει ποτέ αξιολάτρευτο άνδρα. Και με είπε αξιολάτρευτο άνδρα η θεά μου, η Νανά μου! Κουράγιο Κωνσταντινίδη, κουράγιο! Μη πεθαίνεις αμέσως. Ζήσε ακόμη λίγο να γευτείς την ευτυχία! Ο Κωνσταντινίδης και η θεά του! Το θείο ζευγάρι!

«Ανυπομονώ λοιπόν να σας γνωρίσω.»

Ανυπομονεί! Ανυπομονεί!

«Κι η ανυπομονησία μου θα παραταθεί για τρεις ημέρες ακόμη. Η ανυπομονησία όμως είναι γλυκιά, πολύ γλυκιά, όπως το γνωρίζετε καλύτερα κι από' μένα, όπως το μαρτυρούν οι αλληπάλληλες επιστολές σας.»

Σε τρεις ημέρες! Θα ζω μέχρι τότε; Είναι πάνω απ' τις δυνάμεις μου. Θα προσπαθήσω να μη πεθάνω. Αχ πεθαίνω! Όχι δεν πεθαίνω, δεν θα πεθάνω μέχρι τη 12^η Ιουλίου!

«Δυστυχώς το βαρύ πρόγραμμα μου, το οποίο πρόγραμμα αδυνατώ να μην τηρήσω, δεν μου επιτρέπει να σας υποδεχτώ νωρίτερα, όπως σφοδρά θα το επιθυμούσα.»

Δεν διαμαρτύρομαι θεά μου, δεν διαμαρτύρομαι. Αντιθέτως χαίρομαι για το βαρύ πρόγραμμα σου. Είσαι μια ιέρεια της μουσικής τέχνης. Φαντάζομαι ότι οι πρόβες, οι συναυλίες, τα ρεσιτάλ δεν θα σου αφήνουν πολύ ελεύθερο χρόνο... Και χάρη, χάρη μεγάλη μου

κάνεις που καταδέχεσαι να θυσιάσεις έστω κι ένα πεντάλεπτο από τον πολύτιμο χρόνο σου για να με συναντήσεις.

«Κι αν όλα θα πάνε καλά, αγαπημένε άγνωστε, αν μείνετε ευχαριστημένος από την πρώτη μας συνάντηση, θα μπορώ, βάσει προγράμματος να σας βλέπω κάθε τρεις ή στη χειρότερη περίπτωση κάθε τέσσερις ημέρες.»

Δεν θα διαταράξω ποτέ το πρόγραμμα σου, αγαπημένη Νανά. Προέχει η σταδιοδρομία σου. Προέχει η δόξα σου!

«Την Πέμπτη λοιπόν, την Πέμπτη 12 Αυγούστου στις 8 η ώρα το βράδυ. Οδός Καλλιδρομίου 29, στον 6^ο όροφο.»

Την Πέμπτη, 12 Αυγούστου, στις 8 η ώρα το βράδυ.

«Σας φαντάζομαι καθώς θα μπαίνετε στο σπίτι μου. Σας φαντάζομαι και είμαι βέβαιη ότι η φαντασία μου δεν θα διαψευσθεί.»

Με φαντάζεται. Με φαντάζεται.

«Σας φαντάζομαι νέο, ψηλό, λιγνό με πλούσια μαλλιά ξανθά, με πράσινα μάτια...»

[Ο Κωνσταντινίδης μένει στήλη άλατος. Συνέρχεται και ολοκληρώνει την ανάγνωση της επιστολής].

«Και θα με βρείτε πλαγιασμένη στο κρεβάτι μου, ημίγυμνη, ημίγυμνη προς το γυμνό, όχι ημίγυμνη προς το ντυμένο. Ξέρετε είναι κάπως σαν το μισοάδειο ή το μισογεμάτο ποτήρι. Και από το θέαμα μου, το μαρτυρά η εμπειρία μου με τόσους και τόσους άνδρες, στις φλέβες σας θα κυλάνε ποτάμια φωτιάς. Και έως ότου γδυθείτε θα σας τραγουδώ την άρια *Dunqme e proprio finita* από τους Μποέμ του Πουτσίνι. Είναι η άρια που προτιμούν απαξάπαντες σχεδόν οι φιλόμουσοι πελάτες μου. Κατά τη διάρκεια των συνενυρέσεων μας θα σας τραγουδήσω τρεις άριες. Είμαι λίγο ακριβή αλλά, αλλά, αλλά... Πάντως να είστε βέβαιος, ότι θα τύχετε ιδιαίτερας μεταχειρίσεως και ιδιαίτερας εκπτώσεως στην τιμή.

Au revoir, cher Monsieur. A jeudi. »